

slovem § 502 c. ř. s., odstavec čtvrtý, kde odvolání proti potvrzujícím rozsudkům přípustno je, pouze ve výjimečných případech. V tomto případě nebylo dovolání proti rozsudku druhé stolice vráceno dovolatelce jako nepřipustné, nýbrž bylo předloženo nejvyššímu soudu, a má proto, pokud nebylo vyřízeno, účinek, exekuci zastavující.

Nejvyšší soud obnovil povolující usnesení první stolice.

Důvody:

Přisvědčení sluší rekursnímu soudu v tom, že dovolání i proti potvrzujícímu rozsudku druhé stolice zastavuje vykonatelnost rozsudku potvrzeného. To však platiti může jen v těch případech, kde se dovolání proti potvrzujícímu rozsudku druhé stolice připouští. Kde takové dovolání zákonem je vyloučeno, vešel rozsudek stolice první nezadržitelně v moc práva, stal se titulem exekucním (§ 1 ex. ř.) a soud jest dle § 3 ex. ř. povinen exekuci podle něho straně oprávněné povolit, aniž může okolnost, že strana povinná podala po zákonu nepřipustné dovolání a soud je protiprávně přijal, zbaviti vymáhajícího věřitele práva k vedení exekuce. Je-li také právě takový případ se tu udál, slušelo důvodnému rekursu vymáhajícího věřitele vyhověti, naříkané usnesení změnit a obnovit usnesení stolice první.

Čís. 294.

Není závady, by na základě listiny, podepsané třemi testamentárními svědky, postrádající však podpisu zůstavitele, byly k návrhu v nesporném řízení přisežně vyslechnuti svědci poslední vůle, by se zjistilo, zda nejedná se o ústní poslední pořízení a jakého obsahu.

(Rozh. ze dne 15. října 1919, R I 411/19.)

V pozůstalostní věci po Marii V-ové usnesl se pozůstalostní soud k návrhu testamentárních dědiců, že vyslechne přisežně osoby, jež podepsaly listinu ze dne 27. září 1918, jež opatřena jest nadpisem »Moje poslední vůle« a jež byla na soudě přihlášena, poněvadž řečená listina, nejsouc zůstavitelkou podepsána, nemá sice náležitosti poslední vůle, není však vyloučeno, že jest spisem, vyhotoveným, pokud se týče podepsaným svědky poslední vůle, že osoby tyto přítomny byly ústnímu projevu zůstavitelky jako svědci tohoto ústního projevu a to, jak se tvrdí, jako svědci dožádání, poněvadž dále zástupcem testamentárních dědiců činěn byl návrh na přisežný výslech, bylo návrhu tomuto dle § 576 zák. obč. vyhověti. Rekursní soud usnesení to potvrdil, a to z těchto důvodů: Neprávem tvrdí stěžovatel, že zůstavitelka neobmyslela ústně učiniti poslední pořízení, neboť neuvedl konkrétních skutečností, ani nenabídl důkazů pro toto své tvrzení. Naopak dcera zůstavitelky předložila shora citovanou listinu, označila ji jako ústní pořízení zůstavitelky a soud pozůstalostní, zachovávaje zásadu vyhledávací, předepsanou pro řízení nesporné §§ 1, 2 čís. 5, 6 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. k návrhu strany ve smyslu § 66 cit. pat. se usnesl veškeré okolnosti a po-

měry, které pro soudní opatření jsou důležité, z úřední povinnosti vyšetřiti a přísežný výslech svědků domněle ústní poslední vůle provésti. I když předložená listina není ústním testamentem, může býti pokládána za listinu sepsanou po rozumu první věty § 65 cit. pat., vždyť stačí, chce-li kdo ústně testovati, by před třemi svědky poslední vůli prohlásil. Okolnost, že zůstavitelka písemně obmyslela poříditi, ale nečinila tak, není na závadu, by ústně o svém jmění pořídila, když neprojevila výslovně vůli písemně neb ústně poříditi. Nelze proto před výslechem uvedených svědků tvrditi, že platně neb neplatně neb vůbec zůstavitelka o svém jmění nepořídila a nelze strany poukazovati, jak stěžovatel navrhuje, v tom, zdali byla platná či neplatná neb žádná poslední vůle učiněna, na pořadí práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle protokolu ze dne 9. července 1919 tvrdil zástupce zůstavitelčiny dcery, jež se byla za dědičku ze zákona přihlásila, že zůstavitelka o svém jmění ústně pořídila a navrhl přísežný výslech svědků. Soudu byla předložena listina nadepsaná »Moje poslední vůle«, datovaná v Praze dne 27. září 1918 a podepsaná třemi svědky, nikoli však zůstavitelkou. Z toho, že tato listina byla sepsána, nelze souditi bezpečně, že zůstavitelka zamýšlela písemní poslední pořizovací opatření a že nechtěla pořizovati ústně. Listina uvedená může býti též zápisem o ústním posledním pořizování a byla za takový pokládána, ježto byla prohlášena soudem (§ 65 pat. z roku 1854). Bližší okolnosti, kterak došlo k sepsání listiny té a jde-li o ústní poslední pořizování, musí soud dle § 2 čís. 5 cit. pat. vyšetřiti z povinnosti úřadu řízením nesporným, by mohl dle § 75 nesp. říz. vyzvati dědice k přihláškám. Není tedy proti zákonu, že soud nařídil výslech svědků v řízení nesporném. Zejména však vyhovuje §u 66 nesp. říz., že nařízen byl výslech přísežný, poněvadž o něj výslovně bylo žádáno. Tímto výslechem svědků může soud zjistiti, zdali došlo k ústnímu pořizování a není třeba zjištění to odkazovati k řízení spornému, poněvadž cís. patent z roku 1854 obsahuje předpisy o tom, kterak se poslední pořizování ústní zjišťuje, tudíž nelze otázku, zda bylo ústně pořizováno a jaký obsah pořizování má (kteréž předměty v jedno spadají a odlišovati se nedají) pokládati za takovou, která dle § 2, čís. 7 patentu pořadu práva sporného vyhražena jest, třeba některý účastník popřel tvrzení o ústním pořizování a učinil tak spornou otázku, zdali je tu ústní pořizování. Souhlasná usnesení obou nižších soudů nejsou ve zřejmém odporu se zákonem a není tu podmínek § 16 cís. patentu z roku 1854 pro mimořádný dovolací rekurs, jemuž tedy vyhověno nebylo.

Čís. 295.

Při posuzování otázky nevčasnosti zrušení společenství nejsou rozhodny subjektivní (osobní) poměry podílníků, nýbrž poměry objektivní, dotýkající se podstaty věci a jevící na tuto účinek. Naproti tomu jsou pro otázku, zda navrhovaný prodej společné věci není na újmu ostatních po-